

El monstre de l'habitació roja

Francesc Gisbert

Tot va començar quan ens mudàrem de casa. Jo devia tindre sis anys. Recorde que va amanéixer un dia fosc, apagat, trist... i pareixia que es posaria a ploure en qualsevol moment.

La nova casa i la nova ciutat no em van causar bona impressió. Entre altres coses, perquè es tractava d'una ciutat callada i solitària, i d'una casa vella i fantasmagòrica. No vaig gosar dir-ho als pares per no ofendre'ls. Se'ls veia tan contents i eufòrics, recorrent la casa de punta a punta!

Però, al meu interior, em sentia força desil·lusionat. I, al mateix temps, espantat per l'aspecte de la casa. És que jo era l'únic que me n'adonava?

Un edifici als afores de la ciutat, lluny de qualsevol lloc. La façana gris. La teulada punxeguda. I ni una ànima pel carrer, que com la casa, pareixia també abandonat. No cal explicar l'efecte que aquesta casa podia causar en un xiquet de sis anys, tan impressionable i fantasiós com ara jo.

Quan els mobles que ens havíem endut van estar col·locats, ens vam instal·lar a les habitacions. A mi, evidentment, em va tocar la pitjor de totes! Era a les golfes, amb una única finestra ovalada i un sostre alt i vertical.

Això ja en feia un gra massa. No em vaig poder contindre i vaig botar. Mon pare, lluny d'entendre'm, es mosquejà amb mi.

—Quan vivíem al pis de la ciutat, sempre deies que et mories d'il·lusió per una habitació com aquesta, a les golfes i apartada de la resta de la casa. De manera que no comences a protestar!

No m'escoltaren i m'enviaren a jugar amb males cares. Recorde que va ser la primera vegada que els pares no m'escoltaven quan provava de parlar amb ells. Vaig pensar que tot era per culpa d'aquella maleïda casa. I la vaig odiar encara més.

El dormitori dels pares es trobava a la primera planta. En canvi, la meua habitació al final del corredor del segon pis: el lloc més solitari i apartat.

I quina habitació! Li tenia aprensió, sense poder explicar-vos bé els motius. Pressentia que alguna cosa roïn m'hi podia passar. La cridanera pintura roja de les parets, que segons la mare s'estilava per aquell temps, no havia pogut dissimular totalment els pelats i la pudor a florit i humitat. Eren unes condicions horroroses, al meu parer. I ni els meus propis pares em creien. A més, m'hi sentia sol, massa sol:

—D'ací uns quants dies la casa serà més confortable —va dir la mare—. Tinc entès que ha estat deshabitada durant molts anys.

Vaig pensar que els anteriors habitants devien haver mort assassinats o en qualsevol estranya circumstància. De segur que els seus esperits rondaven pels corredors. I me'ls trobaria de nassos en

obrir alguna porta, amb una destrat al cap, o pegant crits a mitja nit.

En gitar-me, em vaig colgar al llit en un tres i no res, procurant no pensar en la por que m'ofegava. No vaig tardar a tindre la sensació que no em trobava sol. Pressentiment que, a poc a poc, es convertí en certesa. Aquell era el motiu de la meua por. Em sentia observat. Com si uns ulls ferotges i afamegats m'espieren des dels racons, a l'aguait. I els meus pares al pis de baix, lluny de mi, massa lluny...

Tota la por es concentrava en un sol punt, l'armari de paret. El meu llit era davant de la finestra i l'armari al fons. Enmig, hi havia la porta i l'interruptor de la llum.

L'armari era molt gran. La mare deia que mai no l'acabaria d'omplir de roba. Però aleshores em vaig adonar que potser, era massa gran per a ser un simple armari.

En això, la porta de l'armari s'obrí lentament. Va grinyolar suaument i el vaig veure. Una figura alta i llargueruda va eixir de l'interior. Tenia el cor en un pessic, bategant a cent per hora. L'ombra avançà unes passes i va parar en sec, en adonar-se que l'observava. Ens quedàrem mirant-nos un bon tros.

Finalment, no vaig poder resistir més i em vaig posar a cridar com un desesperat. Els pares van aparéixer poc després, lle-ganyosos i amb cara d'empenyats.

En encendre's la llum no hi van veure

ELISA ARGUIÉ.

res. La porta de l'armari estava ben tancada i a l'habitació em trobava jo a soles. Només hi havia una cosa diferent:

—Mira, Robert s'ha pixat —digué ma mare.

—De manera que era això. Tot el numeret per dissimular que t'havies pixat? —la confirmà mon pare, amb to burleta.

Els pares esclataren a riure de valent. Era la primera vegada en molt de temps que em pixava. De res va servir que provara de convèncer-los. No em cregueren. I el que és pitjor, em tornaren a deixar soles.

Afortunadament, aquella nit no hi hagué més aparicions del fantasma de l'ar-

mari. Ho sé perquè no vaig pegar ull. Però l'endemà, la història tornà a repetir-se. La porta de l'armari s'obrí a poc a poc i n'isqué la figura alta i llargueruda. Novament, ens quedàrem mirant-nos. Vaig cridar. Vingueren els pares. I m'havia pixat.

—No m'agrada l'habitació, en vull una altra.

—Com que no t'agrada l'habitació? Però si és la millor de tota la casa! Per què et penses que l'hem triada per a tu?

—No vull dormir on ix un fantasmot de l'armari.

El procés es va repetir un parell més de nits. Fins que, davant la meua in-

sistència, les ploreres i les despertades nocturnes, els pares acceptaren canviar-me d'habitació a contracor. La meua nova habitació era, efectivament, més lletja i petita que l'anterior. Però no em feia por. Perquè no tenia cap armari de paret... Amb el temps, l'habitació roja es convertí en un traster. Des d'aleshores, mai més em vaig pixar ni me'n vaig recordar del fantasma per a res.

Els anys van anar passant i em vaig acostumar a la nova casa. Els pares em van donar una germaneta. Es deia Laia. Era moreneta i d'ulls negres. I tan menudeta, que quan l'agafaves pareixia que s'esmunyiria entre els teus braços.

ELISA ARGUIÉ.

Al principi, Laia dormia amb els pares, en un bressol al costat del seu llit. Però en créixer, arribà l'hora d'ubicar-la en algun lloc. I és clar, quina habitació teníem lliure?

—Laia necessita una habitació —digué ma mare al dinar—. Haurem de buidar l'habitació roja.

En sentir aquests plans vaig botar de la cadira:

—No, l'habitació roja no!

—Ja comencem, una altra vegada, amb la cançó de l'enfadós? Quina mania li tens? —es queixà ma mare.

—T'agrada o no, és l'única que quedà lliure. No hi ha cap altre lloc. O vols que li posem el llit damunt la nevera, només perquè el seu germanet és un maniàtic?

De res van valdre les meues protestes. Els pares, tan cabuts com sempre, traslladaren les coses de Laia a l'habitació roja. I la història tornà a repetir-se. Laia no feia més que plorar de seguida que apagaven la llum. Els pares havien de

tornar-se per alçar-se tres o quatre vegades a la nit. Vinga a canviar-li bolquers. A la setmana de no poder pegar ull ningú, lluïem unes ulleres com prunes. Els pares deien que tot era perquè estranyava el canvi, que ja s'hi acostumaria. Només jo coneixia la realitat. Laia plorava perquè se li apareixia el fantasma de l'armari!

A pesar dels meus esforços, els pares van ser incapaços d'entendre la gravetat de la situació. Hi ha coses que només saben els xiquets, que els grans no entenen. Jo sabia que una presència maligna s'amagava a l'armari de l'habitació roja.

Laia era massa menuda per defensar-se sola. Amb dos anyets, què hi podia fer? En la meua imaginació, m'afigurava el fantasma de l'armari vinga a fer-li carasses i a sagnar el bressol per tal d'espantar-la.

No ho podia permetre! Jo ja era major. Tenia dotze anys i em sentia capaç d'enfrontar-me al monstre de l'armari.

—A Laia no li agrada l'habitació roja. Per què no canviem? Per què no dorm ella a la meua habitació i jo em mude a la roja?

Els pares es quedaren bocabadats. Al principi, es resistiren a un nou trasllat. Però com que els crits i ploreres de Laia anaven a més, no pogueren passar per un altre punt. En qüestió de dies, mon pare canvià els mobles de lloc:

—Quina barbaritat —cridava, en trafergar mobles escales avall i escales amunt—. Pareixem una empresa de mudances. És l'últim canvi que faig! A partir d'ara, qui es queixe o no li agrada on dorm, se'n pot anar a viure dalt d'una figuera!

Mentre col·locàvem els mobles, la roba i els meus llibres, no podia apartar els ulls de l'armari de paret. Seguia igual, tan tètric com el recordava, sis anys arrere.

Aquella nit, com la primera en arribar a la casa, em vaig gitar més tard del que acostumava. En apagar el llum, vaig clavar els ulls a la porta de l'armari. Va anar passant el temps, sense que res pertorbava la quietud de la nit.

Ja havia agafat la sonada, blau de son, quan em va despertar un soroll. Vaig obrir els ulls... I el vaig veure! Vora l'armari, tornava a observar-me aquella figura que tan bé recordava. Alta, prima, endolada. Aquesta vegada, no vaig sentir por.

Amb dotze anys, era massa gran per tindre por del fantasma de l'armari. Aquell ésser havia perdut tot poder sobre mi. No em vaig pixar, ni vaig cridar. Simplement ens miràrem, com qui es retroba amb un vell enemic. Poc després el fantasma girà cua, regressà a l'armari i tancà la porta. No vaig tardar a adormir-me.

Al matí següent, els rajos del sol em donaren el bon dia.

Mai no ha tornat. El problema és que amb el fantasma de l'armari se'n va anar una part de mi. Ara sé que em va robar una cosa. S'emportà la meua innocència, la meua ànima infantil. I em deixà amb una estranya buidor al pit. Aquell dia em vaig adonar que havia deixat de ser un xiquet. I aquest descobriment, aquesta constatació, em va espantar més que la visió del més horrible dels fantasmes.